RUGĂCIUNEA MAICII DOMNULUI MILOSTIVIREA

RUGĂCIUNE CĂTRE PREA SFÂNTA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU ŞI PURUREA FECIOARĂ MARIA

Milostivirea şi ajutorarea noastră a creştinilor! De tine se bucură îngerii, ţie îţi slujesc Arhanghelii, bucură-te, mângâierea celor întristaţi şi sprijinirea orbilor, îndurătoarea şi apărătoarea robilor tăi. Bucură-te, scaune sfinte, Tronul celui Prea înalt. Bucură-te, palat desfătat al Împăratului tuturor. Bucură-te, Doamna Maria, ceea ce eşti Turn cu multe împletituri de aur. Bucură-te, catedră a

împăratului tuturor care străluceşti mai mult ca razele soarelui. Fără prihană Stăpână, pe mine carele port şi cinstesc cu evlavie această sfântă rugăciune, păzeşte-mă sub acoperământul tău, în mâinile tale îmi pun sufletul. O, maică fecioară, fără prihană stăpână, stâlpul şi întărirea credinţei noastre. Bucură-te, mireasă nenuntită, Maică fără de bărbat şi fără de prihană pururea fecioară, ceea ce ai ţinut pe mâinile tale şi ai purtat în braţe pe Acela ce ţine în palmă cerul şi pământul şi pe toate le cuprinde. Tu fii mie, robului tău, ajutătoare şi apărătoare, şi mă păzeşte de toate relele pe pământ,

dăruieşte-mi mie ani mulţi ca şi oarecând lui Ezechia şi-mi lungeşte viaţa ca să te laud şi să te slăvesc în veci, amin.

O, stăpâna îngerilor şi Doamna lumii, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine. Împărăteasa împărăteselor, Doamna doamnelor şi Sfânta sfintelor, ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită decât Serafimii, acoperă-mă şi mă păzeşte pe mine, robul tău, care te laud şi-ţi zic: Bucură-te, năstrapă cu totul de aur, ceea ce ai primit pe Hristos, Mana cea dumnezeiască. Bucură-te, Fecioară Marie, ajutătoarea celor păcătoşi, bucură-te rug neînsufleţit şi nears.

Bucură-te, Munte netăiat şi Palat desfătat, bucură-te, a mucenicilor floare mirositoare. O, maică fecioară, ajută-mi mie robului tău, cel ce mă rog cu credință, că s-au întunecat ochii minții mele de norii cei grei ai păcatelor, şi tu, Preasfântă Fecioară, încinge-mă cu puterea cinstitei şi de viață făcătoarei cruci a Fiului tău şi Domnului nostru Iisus Hristos şi mă îndreptează a mă duce pe calea cea bună către mântuirea sufletului meu.

O! şi voi Sfinți Îngeri Mihail şi Gavriil, cei ce stați pururea înaintea Măririi lui Dumnezeu, şi tu îngere, păzitorul sufletului meu, ajutați-mi mie, păcătosului.

O, preaslăvită stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară! Tu, ceea ce eşti nădejdea celor deznădăjduiţi, Doamna mea cea bună şi îndurătoarea mea cea mai strălucită şi mai curată decât razele soarelui şi slăvită mai presus de înălţimea cerurilor; fără de asemănare mai cinstită decât Heruvimii şi Serafimii, slava proorocilor, povăţuirea apostolilor, lauda cuvioşilor, bucuria mucenicilor şi întărirea pustnicilor, podoaba lui Avraam, a lui Isaac şi a lui Iacov, roua lui Ghedeon şi Moisi, adunarea patriarhilor şi a tuturor sfinţilor, sfeşnic purtător de lumină dumnezeiască, cădelniţă

de aur, năstrapă care ai primit mana cerului, chivotul cel cu adevărat dumnezeiesc al legii, prea sfântă şi povățuitoarea mea. O, rug nears, loc de încăpere al celor ce aleargă la tine, ceea ce eşti toiagul cel odrăslit al lui Aaron, şi floarea care din sămânța lui David şi din coapsele tale ai răsărit nouă pe Hristos Mântuitorul şi Dumnezeul tuturor, Cel ce întrupându-se din tine cheile fecioriei tale nu le-a stricat, şi încheieturile tale nu le-a mişcat, ci precum înainte de naş-tere ai fost fecioară, aşa şi după naştere ai rămas fecioară. O Preasfântă, preacurată şi preanevi-novată şi neîntinată Fecioară,

roagă pe Hristos, fiul Tău şi Dumnezeul nostru, pentru mine păcătosul, că tu eşti ajutătoarea păcătoşilor şi celor fără de ajutor; tu eşti liman celor înviforaţi, Mângâierea lumii şi celor de prin închisori şi temniţe slobozenie şi scăpare. Tu eşti apărătoarea celor bolnavi şi dătătoare de sănătate. Tu eşti întărirea călugărilor şi nădejdea mirenilor. Tu eşti răbdarea, acoperitoarea şi apărarea văduvelor. Tu eşti lauda, veselia şi cununa fecioarelor.

O, Preasfântă de Dumnezeu Născătoare! Împărăteasa şi doamna tuturor, apără-mă şi mă păzeşte sub acoperământul aripilor tale, să

nu se laude şi să-şi râdă de mine satana, smintitorul sufletelor omeneşti, nu lăsa să se apropie de mine întunecatul vrăjmaş. Miluieşte-mă pe mine, păcătosul şi întunecatul, cel cufundat în păcate multe, care cu urâtele mele lucruri am mâniat pe Făcătorul meu şi Dumnezeu; de aceea Doamna mea, sub acoperământul tău alerg, şi cu umilință îngenunchind mă rog ție cu lacrimi ca să îmblânzeşti pe Fiul tău, dulcele meu Iisus şi dătătorul de viață al tuturor; ca nu după multele şi necuvioasele mele fapte să mă osândească, ci cu îndurările şi iubirea Sa de oameni să mă miluiască. O, Preacurată Maică, fă

ca să viez în Hristosul meu, ajută-mi să pot intra în lăcaşurile celor drepți întru împărăția cerurilor unde nu sunt lacrimi, nici scârbe, nici întristare, nici pedeapsă, nici strâmtorare, ci este bucurie nesfârşită şi veselia drepților, viața ce nu are sfârşit niciodată, ci totdeauna desfătare, îndulcire, mărire şi strălucire! O, ceea ce eşti plină de daruri, învredniceşte-mă pe mine smeritul robul tău ca să scap de toate primejdiile şi necazurile, umple gura mea cu dulceață şi veselie, luminează sufletul meu, mişcă buzele şi limba mea ca să te laud cu suflet plin de bucurie şi cu inimă sârguitoare să-ți aduc lauda

cea cerească, care arhanghelul Gavriil a rostit-o către tine, maică fecioară: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar; bucură-te, locaş dumnezeiesc plin de lumină; bucură-te, Preafericită, ceea ce eşti între femei fecioară; bucură-te, stea prea luminoasă, Maica maicilor şi fecioara fecioarelor. Bucură-te, ceea ce luminat ai născut pe împăratul a toate; bucură-te, ceea ce ai răsărit lumina dreptăţii; bucură-te, Doamnă şi Stăpână, ceea ce eşti mai înaltă decât toate; bucură-te, pacea, bucuria şi mântuirea lumii; bucură-te, bucuria neamului omenesc; bucură-te, propovăduirea şi slava proorocilor;

bucură-te, podoaba mucenicilor şi cununa dreptților; bucură-te, lauda cuvioşilor şi cântarea călugărilor; bucură-te, podoaba înfrumusețată a arhiereilor. Bucură-te, cuvântul cel de laudă al tuturor Scripturilor. Bucură-te, grădina prea slăvită care ai crescut pe Hristos, trandafirul cel dumnezeiesc şi mărgăritarul cel de mult preț. Bucură-te, ceea ce m-ai izbăvit de boala cea omorâtoare, bucură-te, ceea ce m-ai mântuit de cutremurul cel înfricoşat.

Bucură-te, minunea lumii. Bucură-te, desfătarea tuturor celor de pe pământ, bucură-te, raiul desfătării şi al nemuririi; bucură-

te, zidul celor credincioşi şi mântuirea tuturor; bucură-te, liman care adăposteşti pe cei înviforaţi; bucură-te, nădejdea celor din primejdii; bucură-te, izvorul Duhului Sfânt. Bucură-te, lauda noastră a smeriţilor robilor tăi; bucură-te, scăparea şi mântuirea păcătoşilor şi a celor săraci şi străini; bucură-te, ceea ce eşti mângâierea celor jalnici; bucură-te, mijlocitoarea păcătoşilor în ceasul judecăţii; bucură-te, preaslăvită, scaunul Făcătorului meu; bucură-te, strălucirea cea prea luminoasă şi lumina zilei mele; bucură-te, preacurată, ceea ce ai sfărâmat capul balaurului, al începătorului

răutății care apucă pe cei legați în iad; bucură-te, ceea ce multe bucurii ai dat lumii; bucură-te, solitoarea a toată lumea; bucură-te, prea lăudată acoperitoarea și folositoarea noastră. Bucură-te, stăpână, sceptrul împăraților celor ce se roagă ție; bucură-te, mărirea și bucuria tuturor preoților; bucură-te, deschiderea ușilor raiului; bucură-te, ceea ce precurmezi întristarea și dai bucurie; bucură-te, raiul care întorci din mâhnire pe cei necăjiți; bucură-te, cheia cereștii împărății a lui Hristos; bucură-te, liman neînviforat și nădejdea celor deznădăjduiți; bucură-te, milostivirea și ajutorarea

mea, fără prihană fecioară; bucură-te, lumina cea strălucitoare ce luminezi toată lumea. Bucură-te, maica lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu celui viu. Bucură-te, acoperământul, bucuria şi mărirea noastră, ceea ce eşti nădejdea noastră pe viitor; bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecele tău pe cel neîncăput. Bucură-te, ceea ce ai hrănit cu lapte pe Hristos dătătorul de viaţă, prea înduratul Dumnezeu şi ziditorul meu; bucură-te, dulceaţa cea plină de desfătare a tuturor creştinilor. Bucură-te, Maica lui Iisus Hristos, iubitorul de oameni, Dumnezeu, Căruia se cuvine mărire, cinste şi

închinăciune, împreună cu Cel fără de început al Său Părinte, şi cu Preasfântul şi de viaţă făcătorul său Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Stăpână, binecuvântată, Maica lui Dumnezeu, sub acoperământul tău toţi pământenii mergem şi cu căldură ne rugăm ţie, noi, nevrednicii robii tăi, întâmpină şi izbăveşte ţara aceasta de toate nevoile şi de moarte groaznică secerătoare şi pierzătoare. Ştiu că toate le poţi câte le voieşti, Stăpâna lumii, împărăteasa şi doamna cerului, ceea ce eşti plină de daruri şi de bucurie, ascultă şi caută cu milostivire nu numai la rugăciunea

mea ce o aduc ție din buze necurate, ci și la purtătorii de Dumnezeu sfinți, care îi aduc mijlocitori pentru mine și rugători.

O, sfinților arhangheli și toate puterile cerești, cei doisprezece apostoli ai lui Hristos Dumnezeu, Mergătorule înainte și Botezătorule Ioane, purtătorilor de chinuri patruzeci de mucenici, Ștefane întâiul mucenic, Victor, Mina, Vichentie, Teodore, Dimitrie și purtătorul de biruință Gheorghe, împreună cu Atanasie, cu Vasilie și Grigorie cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur, dimpreună cu făcătorul de minuni Nicolae, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Apoi se zice: **Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.**

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu Tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui Tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi se fac metanii şi închinăciuni după putere.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Tâlcuire la cuvântul „În deşert se tulbură tot muritorul!”

Vino, creştine, să cântăm versul de psalm al alăutei lui David şi împreună cu el să facem cunoscută nimicnicia celor omeneşti: *În deşert se tulbură tot muritorul* (Psalm 38, 15).

Se tulbură, dar la sfârşit va pieri. Se tulbură, dar mai înainte de a se aşeza este înghiţit. Ca focul se aprinde, dar ca trestia se preface în cenuşă. Ca vârtejul de vânt se înalţă, dar ca praful piere. Ca flacăra focului se aprinde, dar ca fumul se împrăştie. Ca floarea se împodobeşte, dar ca iarba se usucă. Ca norul se măreşte şi se lăţeşte, dar ca picătura de ploaie se varsă.

Se tulbură, dar prin pofta fără de saț agoniseşte putreziciunea. Se tulbură, dar se duce fără să ia ceva din agoniseala tulburării sale. Ale lui tulburările, ale altora bucuriile. Ale lui ostenelile, ale altora avuțiile. Ale lui grijile, ale altora veseliile. Ale lui scârbele, ale altora desfătările. Ale lui blestemele, ale altora îngrijirile. Ale lui răpirile, ale altora plăcerile. La dânsul suspinul şi la alții avuțiile cele multe. La dânsul lacrimile şi la alții banii. El se chinuieşte în iad, iar alții se bucură şi cântă mâncând şi bând ale lui. Cu adevărat: *În deşert se tulbură tot muritorul.*

Ce este omul? Împrumut cu dobândă vremelnică a vieții; datorie fără amânare a morții; fiară neîmblânzită prin voia ei; vicleşug de nimeni învățat; iscusință la răutăți, dibăcie la nedreptate; grăbnicie la strângere de avuții; nesațiu la

lăcomie; destoinicie la necredință; duh mândru; tină obraznică; cenușă răzvrătitoare; praf îngâmfat; văpaie cu ușurință de potolit; lemn ce putrezește repede; iarbă care se usucă degrabă; fire care cu lesniciune piere.

Astăzi în bogăție, mâine în mormânt. Astăzi îmbrăcat cu porfiră, iar mâine dus la groapă. Astăzi în multe avuții, iar mâine în coșciug. Astăzi cu cei ce-l lingușesc, iar mâine cu viermii. Astăzi este, iar mâine nu mai este. Astăzi se mândrește, iar peste puțin se tânguiește. Nesuferit când este fericit și nemângâiat în nenorociri. Nu se cunoaște pe sine, dar cercetează pe cele ce sunt peste puterile lui. Nu știe cele de față, dar cugetă la cele viitoare. Prin fire muritor, dar cu mintea lui cea înaltă se socotește că-i veșnic. Supus la tot felul de boli, locaș lesne bântuit de orice fel de

patimă, locuință bine primitoare a oricărei supărări. O, câtă răutate are nevrednicia noastră! O, cât de multă este pedeapsa ticăloşiei omului! Câte am spus şi totuşi n-am găsit nimic mai potrivit decât cuvintele profetice, care spun: *în deşert se tulbură tot muritorul.*

Nu se aseamănă oare, creştine, viața omului cu marea? Nu suntem oare mai tulburați pe uscat decât pe mare? Nu ne izbim unii pe alții mai puternic decât ne izbesc valurile mării? Oare nu ne învârtim încoace şi încolo ca în întunecimea mării? Unul ia celuilalt ogorul, altul răpeşte vecinului slugile. Unul se judecă cu vecinul său pentru apă, altul se luptă pentru aer cu cei din jurul său. Unii umblă la judecăți pentru măsurarea pământului, iar unii îi necăjesc pe alții pentru zidiri. Unul poftește să ia ce n-a dat, iar altul umblă

la judecăți să nu dea ce a luat. Unul nu se satură de dobânzi, altul stăruie să ia şi capitalul. Acesta fiind sărac îi pare rău, iar celălalt fiind bogat se tulbură. Cel care n-are se blesteamă că n-are, iar cel care are, viclenește. Ocârmuitorul este pizmuit; puternicul este urât; conducătorul trădat. Războaiele vin unele după altele; zavistiile prisosesc. Pofta nesățioasă stăpânește cu tiranie. Lăcomia împilează, minciuna se înalță cu mii de laude, credința unuia în altul a pierit, adevărul lipseşte de pe pământ, iar prietenia ține până la sfârşitul mesei. Dar nici pământul nu mai poate răbda atâtea răutăți, care au pângărit până şi văzduhul. Din pricina banilor, viața a ajuns de nesuferit. Din pricina banilor am vândut stihiile cele libere: drumurile se vămuiesc, pământul se împarte, apele

se stăpânesc, aerul se cumpără. Cei care iau dările şi cămătarii ţin oraşele.

Bogaţii se topesc de grijă multă, datornicii se veştejesc de grija datoriilor, răpitorii tulbură lumea, iubitorii de arginţi îşi pierd timpul pe judecătorii; negustorii neguţătoresc nenorocirile şi nevoile oamenilor, defăimătorii vând minciuna. Minţindu-ne unii pe alţii, am sfârşit jurămintele celelalte şi nu mai ştim să ne jurăm decât pe Dumnezeu.

Pentru aceasta proorocul, văzând pe oameni că s-au abătut spre rău, socotea nenorocită viaţa noastră şi spunea: *în deşert se tulbură tot muritorul.*

– Dar oare, proorocule, numai omul se tulbură? Învinuieşti numai făptura cea cuvântătoare?

– N-am găsit, răspunde proorocul, pe nici una dintre dobitoace sau dintre stihii că se tulbură. Se tulbură apele, dar se

potolesc iarăşi. Se cutremură pământul, dar se aşează şi se întăreşte din nou. Se mişcă vânturile, dar se liniştesc iarăşi. Se tulbură orice fiară, dar, dacă se satură, se potoleşte. Se înalță şi para focului, dar, dacă ard lemnele ce se găsesc acolo, se stinge. Omul însă, care se tulbură din pricina banilor, niciodată nu se potoleşte. I-a luat pe aceia, dar priveşte la ceilalți. A pus stăpânire şi pe aceia, dar a şi deschis ochii pentru alții. Se nevoieşte să facă din o sută două şi se sileşte să grămădească lângă aceştia tot pe atâția. Şi nu încetează niciodată de a grămădi până când îi vine sfârşitul. Chinuit de setea iubirii de argint, ajunge mai galben decât aurul. Toate acestea din pricina bogăției – prietenul cel mincinos şi neadevărat, mama a toată răutatea, duşmanul înfrânării, vrăjmaşul castității, tainicul tâlhar a toată virtutea.

Dar pentru ce învinuiesc bogăția şi nu învinuiesc pe cei care o au? Căci însăşi bogăția este nedreptățită de bogați, care o leagă şi o țin în lanțuri. Mi se pare că bogăția zice bogatului:

– Pentru ce, iubitorule de avuții, mă înlănțui, pentru ce mă strângi de jur împrejur ca pe un fugar? Pentru ce mă îmbrățişezi şi mă săruți ca pe un prieten, dar mă legi ca pe un făcător de rele? Dacă voieşti să mă odihneşti cât de puțin, lasă-mă să merg şi în mâinile săracilor!

Bogatul însă răspunde:

– Bogăția o adun pentru copii, ca să nu ajungă moştenitorii sărăciei!

Bogatul îşi închipuie totul cu de-amănuntul! Nu ştie cele prezente, dar se îngrijeşte de cele viitoare. Nu cunoaşte nevoile sale, dar se îngrijeşte de copii. Nu ştie dacă se va îngropa sau nu, dar se sfătuieşte cu privire la moştenitori.

Nebune, spune-mi mai întâi sfârşitul tău şi apoi asigură existența copiilor tăi! Spune-mi mai întâi ce se petrece azi şi apoi te voi crede şi despre cele ce se vor petrece mâine! Pentru ce te înşeli pe tine însuți şi după moarte? Pentru ce voieşti să fii mort şi înşelat? Pentru ce porunceşti tu lui Dumnezeu şi îl înveți ce trebuie să facă? Pentru ce hotărăşti tu purtarea de grijă a lui Dumnezeu? N-ai nici o treabă cu cele ce vor veni după tine. Nu poți fi şi mort şi chivernisitorul celor vii şi judecător dintre morți, drămăluind ceea ce se cuvine fiecăruia. Pentru ce te trudeşti în deşert, bogatule, şi aduni la bogățiile tale cele ce se cuvin săracilor? Pentru ce te mânii când îți cer din bunurile lor, ca şi cum ai da din ale tale? Săracii nu cer bunurile tale, ci pe ale lor; cer bunurile încredințate ție pentru ei. Nu-ți cer pe acelea care s-au

născut o dată cu tine, ci cele pe care le-ai luat. Ai şi tu omenie şi dă, pentru că ţi s-a poruncit să dai, nu să iei. Să-ţi fie de ajuns că Dumnezeu îţi întinde dreapta Sa prin sărac şi primeşte ce dai! Cel care plouă din cer îţi cere un bănuţ. Cel care tună şi fulgeră îţi spune: „Miluieşte-Mă!" Cel care îmbracă cerul cu nori îţi cere o haină veche. Ajungă-ţi că săracii se roagă de tine ca de Dumnezeu! Ai milă, miluieşte ca să fii miluit! Dar tu nu voieşti să-ţi ridici nici genele. Te roagă şi nu ţi se face milă. Dă-le cele ale lor înainte de a veni ziua socotelilor. Dă-le cele ale lor! Vei primi nu după mult timp tot ce dai! Dumnezeu este tatăl săracilor. Dă-le cele ale lor şi ia de la Tatăl lor mângâiere. Care este aceasta? *Întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai mei mai mici, mie aţi făcut* (Matei 25, 40). Cel care miluieşte pe

sărac nu numai că şterge zapisul păcatelor, dar capătă şi mărturisirea ce spune: *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu* (Proverbe 19, 17). Să dăm deci milostenia împrumut lui Dumnezeu, ca să primim de la El ca răsplată iubirea Sa de oameni. Ce cuvânt preaînțelept! *Cel ce miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu!* Pentru ce n-a spus: „Cel ce miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu", ci: *împrumută pe Dumnezeu?* Sfânta Scriptură cunoaşte lăcomia noastră. A băgat de seamă că pofta noastră nesățioasă spre lăcomie caută înmulțirea averii. De aceea n-a spus: „Cine miluieşte pe sărac, dă lui Dumnezeu", ca să nu socoteşti că Dumnezeu îți dă înapoi numai ceea ce ai dat, ci a spus: *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu,* ca să plece spre milostenie pe iubitorul de câştig la

auzul cuvântului *împrumut.* Cum vrei deci să ai pe Dumnezeu: judecător sau datornic? Datornicul poartă respect celui care l-a împrumutat. Judecătorul însă nu se ruşinează de cel chemat la judecată.

Dumnezeu spune bogatului:

– Dă celui sărac! Dacă n-ai încredere că-ți va da înapoi din pricina sărăciei lui, ai încredere în Mine din pricina bogăției Mele.

– Dar ce câştig dacă Te împrumut prin sărac? îi răspunde bogatul.

– Îți dau însutit şi viața veşnică.

– Că o să mi le dai pe acestea cândva, cer să facem o învoială, pentru că voiesc să-mi întăresc contractul. Spune-mi timpul când ai să-mi plăteşti! Hotărăşte-mi sorocul plății!

Ascultă acum cu luare aminte când şi unde îți va plăti datoria Cel care S-a împrumutat prin cei săraci. Când va sta

Fiul Omului pe tronul slavei Lui, va pune în dreapta Lui oile, iar la stânga caprele. Şi va zice celor din dreapta:

– *Veniţi, binecuvântaţii Părintelui Meu, de moşteniţi împărăţia cea gătită vouă de la întemeierea lumii.*

– Pentru ce?

– *Am flămânzit şi M-aţi ospătat; am însetat şi Mi-aţi dat de am băut; eram gol şi M-aţi îmbrăcat; în închisoare am fost şi aţi venit la Mine.*

Iar cei care au slujit bine la timp potrivit, care s-au uitat şi la nevoile săracilor, dar şi la vrednicia Celui împrumutat, vor spune:

– *Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am ospătat, sau însetat şi Ţi-am dat de ai băut, Ţie în Care toţi ne punem nădejdea? Sau când Te-am văzut într-o lipsă atât de mare? Când am făcut acestea?*

– *Întrucât,* va răspunde Dumnezeu, *aţi făcut unuia dintre aceştia prea mici, Mie Mi-aţi făcut.*

Nu este adevărat deci cuvântul că *Cine miluieşte pe sărac, împrumută pe Dumnezeu?*Şi după cum celor din dreapta le-a dăruit împărăţia cerurilor pentru iubirea lor de oameni, tot astfel şi celor din stânga le hotărăşte chinurile veşnice pentru neomenia lor:

– *Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în întunericul cel mai din afară, care este gătit diavolului şi îngerilor lui* (Matei 25, 34-41).

Dumnezeu n-a spus: „Pentru că aţi fost desfrânaţi, pentru că aţi săvârşit adulter, pentru că aţi făcut mărturie mincinoasă", cu toate că şi acestea sunt rele, dar mai puţin rele decât neomenia şi nemilostenia.

– Pentru ce, Doamne, nu pomeneşti şi de celelalte rele?

– Pentru că nu judec păcatul, ci nemilostivirea. Nu osândesc pe cei care au păcătuit, ci pe cei care nu s-au pocăit. Pentru neomenia voastră vă osândesc, căci, deşi aţi avut un leac atât de mare, milostenia, totuşi v-aţi lipsit de o binefacere atât de mare. Mustru aşadar neomenia voastră, ca rădăcină a toată răutatea şi necredinţa. Laud iubirea de oameni, ca rădăcină a tuturor virtuţilor. Pe unii îi osândesc în focul cel veşnic, altora le dau împărăţia cerurilor. Amin.

Rugăciunea din cărticica de față este una din rugăciunile iubite de marii părinți care au trăit în smerenie. Cuviosul Părinte Paisie (Olaru) de la Mănăstirea Sihăstria o recomanda cu dragoste fiilor săi duhovnicești ca să o citească cât mai des și să se bucure de ajutorul Maicii Domnului.